

разтѣренъ срѣшу христіенитѣ отъ поведеніето на Византійцитѣ въ военитѣ работѣ, неможа да испълни намерѣніетоси — да принуди за робенитѣ Българи Христіанъ да приѣматъ пакъ идолопоклонството, и като го предвари неспасна смъртъ, той остави тѣзи грижѣ на Мортагона, който за неговата любовь къмъ язычеството и за талкуванъето на тайнитѣ му, нарече са отъ народа *Мудракъ*, име което са прилага на собствениото му като прякоръ, за туй често са срѣща и съ двѣтѣ имена.

Мѣрkitѣ които предприѣ Мортагонъ да възвърне Христіанитѣ къмъ идолопоклонството съ притѣсненія, съ жестокость и гоненія дѣйствувахъ срѣшу неговата цѣль; *защото мухы са не ловѣтъ съ оцетъ и — колкото повече сѣрдишъ нѣкого, толкозь повече опоритъ го правишь*. Освѣнъ туй и страхътъ отъ пакъла былъ по силенъ, нежели плашанъето на негово Величество. Сичкото туй Тертеліанъ добръ чувствуваше въ своето изтѣченіе: *Sanguis martyrum semen Christianorum est* — *крвѣтъта на мъченицитѣ ѣ семе на Христіенитѣ*.

И въ самыя Цариградъ приѣмахъ живо участіе въ сѣстояніето на Христіенитѣ по Българія; царьтъ не политикъ възбуди желаніето на много юнацы да бѣгнѣтъ назадъ въ предѣлитѣ на Имперіята. Но духътъ на българското държавно правленіе скоро са промѣни съвсѣмъ, като възлѣзи на престола, добрыйтъ и благосклонный *Владимиръ*, внукъ Крумовъ (836—842).

Ето и за него що пише Венелинъ: ⁽³⁸⁾

« Сключеныйтъ отъ негова предшественникъ 30 годишенъ миръ, съ Византійцитѣ, Владимиръ го подвърди тържественно и склони на исканъето на импе-

⁽³⁸⁾ Гл. пакъ неговитѣ *Критическитѣ издирванія* прев. Ботя Петкова ч. I; стр. 33.